

“ DZĪVES MENU ”

Stāsts

CHARAPTER I

Atverot, biezās ādas vākos iešūtu, piedāvājuma karti, apzēžoties pie tases karstas, melnas kafijas, lēnām to sāku šķirstīt. Biezo lapaspušu seno rakstu sējums gulēja man klēpī. Diezgan pabiezs, es nodomāju, atverot tā pirmās lapaspuses. Es biju pilngadīgs un viss, kas grāmatā rakstīts, bija pieņemams. Pirmās sējuma lapaspuses bija salīpušas kopā un atvērt tās šķita gluži neiespējami. Nācās sākumu izlaist.

-Kas to zin, varbūt vēlāk līdz tām tiksiet, uzmesdams īsu, bet dižciltīgu skatu uz manu pusi, smaidīdams noteica bārmenis.

- Vai pie kafijas ko vēlaties, kungs?

Es neko neatbildēju un sāku lasīt. Bārmenis turpināja pulēt tikko izmazgātās, ar dažādiem ornamentiem izrotātās, kalnu kristāla glāzes. Es sāku lasīt. "Dimdensiu verubita", mēģināju saburtot. Šur tur senās tušas raksts likās izbalējis un vārdus nācās burtojot zīlēt. "Garš, tumši brūns ādas mētelis - pieejams pēc īpaša pasūtījuma." Dīvaini man šķita šis vārdu salikums. Mūsdienās tādos vairs nestaigā. Varbūt senos laikos, bet ne tagad, kaut gan, tas varētu būt kas īpašs, ja nu noderētu. Par cik, brīvajā laikā man patika smērēt kaut ko uz audekla, iztēlojos sevi ar šo ādas mēteli, zaļu bereti un sarkanu, ornamentiem izšūtu šalli, ja vēl grāmatā atrastu vilnas džemperīti un velveta bikses, nu mākslinieks kas mākslinieks, tikai, kam mani zīmējumi vajadzīgi, vienu dien kaimiņš, kas bija ienācis pakaļ vēstuļu saišķim, ko pastniece bija atstājusi man, iesmejot teica, ka balts audekls maksājot dārgāk nekā mani zīmējumi. Kaut gan, tam es nepiekrītu. Ja jau tik slikti, tad var arī gleznot tam pa virsu. Sanāktu divi zaķi ar vienu šāvienu, vai mana glezna, ja to tā varētu saukt, vai audekls, tiesa gan apķēpāts. Cik zinu, daudzi slaveni gleznotāji gleznoja pa virsu jau uzgleznotām gleznām, parasti gan savējām.

Labi, nav ko kavēties muļķīgās atmiņās, jāturpina lasīt sējums. Laika ar nebija dots bezgalīgi, kaut bārmenis bija minējis, ka līdz vakaram droši varu te sēdēt, tikai, lai neaizmirstu arī kādu kafiju vai maizīti pasūtīt, jo pie tukša galda, tas neesot pieņemami.

Naudas man nebija daudz, pusdienām nesanāks, bet varbūt sagrašināšu kādam pīrāgam. Es pēkšņi atskārtu, ka jau labu laiku tā sēžu un fantazēju par to, ko varētu pasūtīt pusdienās, bet grāmatā tā arī tālāk par pirmo ādas mētelīti nebiju ticis. Jāturpina lasīt, savādāk izniekošu sev atvēlēto dienu. Ar vieglu rokas kustību pacēlu jau mazliet atdzisušo kafijas krūzīti, tā bija jau patīkami silta un to varēja dzert. Es turpināju lasīt.

“Velveta bikses - vairs nav pieejamas.” Vēl viens dīvains ieraksts. Kam piedāvājumā rakstīt par velveta biksēm, kuras vairs nav pieejamas. Es vēl saprastu, ja aizkrāsots būtu ar iekavām, ka nav pieejams, nu, vai kā savādāk, bet kāpēc rakstīt to, kas nav pieejams. Dīvaina grāmata.

Atskanēja kafijas aparāta, kamenei līdzīgā dūkoņa. Iespējams vēl kāds bija ienācis, lai iedzertu brokastu kafiju. Es atkal par kaut ko aizdomājos. Visu laiku kaut kas mani novērsa no lasīšanas. Grāmatā bija neskaitāms nenummurētu lapaspušu daudzums, bet es tikai 2 vārdus biju saburtojis. Nekam neinteresējošu mēteli un nepieejamas velveta bikses. “Ir jākoncentrējas” es nodomāju, “koncentrējies, koncentrējies, sāc lasīt”, atkārtodams sev vairākas reizes, klusām noliku uz apakštasītes pusizdzerto kafijas krūzīti un pievērsos atkal biežajam sējumam.

“Zelta rokas pulkstenis ar pašuzvelkošu mehānismu - 3 mēneši.” “Ādas siksnīņa ar aizdari - 2 dienas.” Ko tas nozīmē? 3 mēneši un 3 dienas, es nesapratu. Vai tas paredzamais piegādes laiks? “Zaļi gumijas zābaki lietainam laikam, komplektā ar neilona auklām - 3 stundas.” “Krekls ar īsām piedurknēm, izejamais - 2 diena.” Tiešām dīvains saraksts. Par kreklu viss ir skaidrs un arī par zābakiem jautājumu nebūtu, bet kāpēc visam klāt ir pierakstīts piegādes laiks un kāpēc tas tik ļoti atšķiras? Varbūt pasūtījumi nāk no dažādām piegādes bāzēm un tāpēc tie tik dažādi. Visticamāk tā tas arī varētu būt. Pirmajā lapaspusē bija sarakstītas visdažādākās ikdienas lietošanai piemērotas preces ar dažādiem piegādes laikiem. Tas viss man sāka atgādināt nekam nederīgu kokteili. Vecās nodzeltējušās lapaspuses gan šķita simtiem gadu vecas. Piedāvātās preces viena aiz otras pilnīgi nesaprotamā bezsaturiskā kārtībā šķita izmētātas pa visu biezo sējumu. Kaut kā vajadzēja sākt orientēties šajā visā. Es turpināju lasīt. “Velosipēds ar izliektu stūri un ādas sēdekli, Ziemassvētku rotājumu komplekts ar svečturi un sērkokoņiem, apzeltīta kakla rota ar briljanta imitāciju, šūpulkrēsls ar galvas balstu un avīžu turamo...”

Šādi lasot, šķiet bija pagājusi vesela stunda. Es noliku biezo grāmatu uz galda blakus savai, jau atdzisušajai kafijas tasītei, pavēros uz bārmeni, kurš turpināja rosīties pie letes, šobrīd mēģinot iztīrīt kafijas automāta metāla paplāti, kas šķiet bija paredzēta pāri pārlijušai kafijai. “Dikti dīvaina vieta”, es nodomāju. Bieza, teju no antikvariāta atnesta grāmata, vējaina, bet saulaina diena un neparastais bārmenis, kurš tomēr šķita pavisam parasts, ja neņem vērā viņa dīvaino smaidu. Likās, tam puse sejas smaidīja, bet otra, pavisam mierīga, atslābusi, atgādināja gandrīz kā no kādas senas melnbaltas filmas kādu no detektīvvaroņiem ar īpašu šarmu, kas saprotams bija tikai sievietēm. Kā viņas izvēlas savus vīrus, par to zinātnieki laikam nekad neuzzinās, kaut pēc 100 gadu pētījumiem un kaut aptaujājot pusi pilsētas iedzīvotājus. To laikam varētu droši pievienot pasaules noslēpumu sarakstam. Bet kāds galu galā man sakars ar sieviešu izvēli un šo parasto bārmeni. Jātiek galā ar grāmatu un jāizvēlas no piedāvātā saraksta sev tīkamās lietas. Varbūt pajautāt bārmenim papīra lapiņu un zīmuli? Tā vismaz kaut cik varētu visā šajā orientēties un nesajaukt gumijas zābakus ar avīžu turamo. Man tas likās diezgan amizanti. Gumijas zābaki ar avīžu turamo un krēsls ar aukliņām, vai otrādāk. Es atslīgu krēslā un pavēros griestos. Tos rotāja zilgas krāsas gleznojums ar nu jau pelēcīgiem mākoņiem. Izskatījās, ka tie agrāk bija baltā krāsā. Nez, cik tas ir vecs? Pēc krāsas uz griestiem varētu spriest, ka ēka celta vismaz pāris simti gadu senā pagātnē, bet kāds tam šobrīd sakars ar mani. Kafija tiešām bija palikusi auksta kā puķūdēns vāzē. Es pavēros uz letes pusi mēģinādams sastapt bārmeņa acu skatienu. Vajadzēja tikt galā gan ar kafiju, gan arī ar zīmuli un kādu papīra gabaliņu kur pierakstīt kaut ko. Tikai ko. Bārmenis šeit bija vienīgais no apkalpojošā personāla, tāpēc nācās gaidīt kamēr viņš pabeidz rīkoties ap kafijas automāta palāti rūpīgi to skalodams krāna vēsajā ūdenī. Apkārt pie galdiņiem arī vairs neviena nebija. Es tur tā sēdēju viens pats.

Kādas piecas minūtes bārmenis tad skaloja, tad slaucīja, tad kaut ko bīdīja šurpu, turpu tajā automātā. Likās, ko tur tik ilgi var darīt. Varbūt aiziet viņam palīgā, bet tas būtu nekorekti. Labāk ir nogaidīt īsto mirkli. Bārmeņa labvēlība ir vērtīga jebkurā kafejnīcā un lai nu ko, bet bārmeni kaktināt nedrīkst. Viņš šeit ir karalis. Es turpināju gaidīt mazliet nepacietīgi grozīdamies no vienas puses uz otru. Pēc brīža bārmenis paskatījās manā virzienā it kā nojausdams, ka es to gaidu.

- Vai ko vēlējāties, kungs?

Viņš tiešām laipnā balsī apjautājās.

- Jā, ja drīkstu Jums lūgt vēl vienu tasīti kafijas, aizlasījos grāmatu un nemaz nepamanīju, kā kafija atdzisa.

- Vai tādu pašu kā pirms tam? Ar pienu?

Viņš pajautāja.

Ar pienu es tak nedzēru, es dzēru melnu. Ko man viņam tagad teikt, ka kļūdījies un neatceras, ka es dzēru melnu vai piekrist, lai nes ar pienu ko es nelietoju? Viņš turpināja manī vērīgi skatīties gaidot atbildi.

- Tādu pašu kā pirms tam.

Es nevērīgi atbildēju turpinādams vērot tukšo galda virsmu kas bija pārklāta ar baltu, mežģīnēm izšūtu galdautiņu, uz kura vientuļi stāvēja sprīdi gara, zaļganīga puķu vāze ar dažām margrietīnām.

- Sakiet lūdzu, vai ar pienu?

Pārjautāja bārmenis.

Es galīgi samulsu un nezināju ko teikt.

- Jā, lūzu.

Strupi atbildēdams turpināju vērot to pašu puķu vāzi.

Bārmenis pievērsās kafijas gatavošanai. "Kas šī par vietu?" Dīvaina grāmata man klēpī un dīvains bārmenis, nemaz nerunājot par zilganbaltajiem griestiem. Es nekustējos. Tā nosēdēju kādas 10 minūtes jusdamies gaužām neērti. Bārmenis turpināja krāmēties gar kafijas automātu un kaut ko vienlaikus pārkrāmēja savos skapīšos. Beidzot viņš nāca labajā rokā turēdams paplāti, bet kreiso viegli šūpodams soļu ritmā. Pienācis pie galda viņš paņēma manu pusizdzerto krūzīti ar auksto kafiju un vietā novietoja mazu, bet ļoti smalki darinātu Ķīnas porcelāna izstrādājumu ar melnu, kūpošu dziru. Tā izskatījās pēc ļoti augstas kvalitātes ekspreso kafijas. Melna kā darva tā maigi viļņojās baltajā porcelānā.

- Šī ir labākā kafija, ko šajā apvidū var dabūt, tā rokām audzēta kalnu nogāzēs kur no rītiem to mitrina maiga migla, bet pēcpusdienā silda saule. Ar rokām vākta, saujās smalcināta.

Nu es biju galīgi zaudējis savas ierastās sliedes. Braukāju šurpu turpu kā tāds autobuss kurš apmaldījies svešā pilsētā.

Vārdi jaucās galvā un nejauši man izspruka:

- Bet piens?
 - Es tikai pajokoju, protams atceros, ka Jūs dzērāt melnu kafiju.
- Bārmenis smaidot atbildēja.

Vai neiebildīsiet ja...

Viņš neviļus ar brīvo roku norādīja uz pie galda ieslīpi stāvošo krēslu. Man nu visi vārdi bija galvā apjukuši un vienīgais ko spēju, bija pašūpot ar galvu, bet arī to vairs nezināju uz kuru pusi šūpot, vai vertikāli ar domu: “jā, sēdies”, vai horizontāli, “nē, neiebildīšu.” Mana galva kaut kā krusteniski noraustījās, kas vairāk izskatījās pēc vecas automašīnas noslāpuša dzinēja vibrācijas. Viņš klusām atbīdīja krēslu un apsēdās, paplāti ar manu pirmo kafijas, salīdzinoši ar šo porcelāna mākslas darbu, to nevarēja saukt pat par krūzi, nolikdams tieši sev priekšā.

- Jūs šķietat tāds kā noraizējies! Vai varu kā palīdzēt?
- Mierīgā balsī jautāja bārmenis.

- Paldies par kafiju, vai drīkstu?
- Bet protams, tā ir jūsu! Izbaudiet to!

- Paldies.

Es vēlreiz atkārtāju.

Situācija bija dikti savāda, ja tā to varētu noraksturot. Šī senā grāmata, vai drīzāk sējums, šī porcelāna krūze un savāda bārmenis.

- Ēēs, mazliet, par grāmatu...

Laikam biju galīgi zaudējis savas runas spējas un viss kas man nāca ārā, bija, labākajā gadījumā īsi aprauti teikumi, kurus nevarēja saukt pat par teikumiem. Kas ar manīm bija

noticis?

- Iedzeriet kafiju, droši, mums laika diezgan.

Es pastiepos pēc trauslās porcelāna krūzītes. Likās, tā izveidota kā no sniega balta caurspīdīgi plāna pergamenta papīra. Mazā zelta maliņa nebija krāsota, tas bija īsts zelts, un Dievs vien to zin, kā to varēja uz porcelāna tik smalki uzdabūt. Osiņa kā tikko izdīdzis ievas koka zariņš iegulās starp īkšķi un rādītāj pirkstu tur noslēpdamās, it kā baidīdamies, ka kāds to ievēros. Ar smalko uzgleznoto geišas tēlu, šis kafijas ietērps, kā bezsvara stāvoklī atdalījās no apakštasītes un tiecās lai to, pēc iespējas ātrāk, skūpstītu kafijas mīļa izsalkušās lūpas. Maigais dziras aromāts, kā labas tabakas dūmi, paši ielocījās manās plaši atvērtajās nāsīs... Liekas es vairs neko neatceros. Ko tādu... ko tādu es nekad vēl nebiju baudījis. Pat ja gribētu to aprakstīt, tam vien būtu vajadzīgas tūkstošs lapaspušu un vēl dzejā. Es nopūtos.

- Laba kafija, vai ne?

Bārmenis plaši smaidīja, izklaidīgi vērodams apkārtējos galdiņus, it kā pārbaudīdams to, vai viss ir savās vietās

- Dievišķa..

Tas bija viss ko es varēju atbildēt.

- Un ja vēl pie tā visa labu cigāru! Mmm...

Bārmenis klusām piebilda. Liekas, viņš bija nolasījis manas domas.

- Jūs droši, droši, tas viss ir par brīvu no iestādes. Vēlāk, kad došos uz cigāru zāli, atnesīšu Jums nobaudīt īstu Kubas ražojumu, bet Jums bija kāds jautājums par grāmatu.

Bārmenis pievērsās man, cieši skatīdamies acīs.

Es atkal samulsu, nu jau kuro reizi šodien, jautājumi, jautājumi, jā, man bija jautājumi, es mēģinādams tos atcerēties tad skatījos uz zaļo puķu vāzi, tad uz Ķīnas meistardarbu, tad uz grāmatu, tad atkal uz puķu vāzi.

- Vai neiebildīsiet, ja, kamēr Jūs noformulēsiet jautājumus, es padzeršos Jūsu rīta neizdzerto kafiju, tā protams nav tik ekzotiska kā tā, ko Jums atnesu, bet arī tīri laba, plus man garšo auksta kafija, parasti nesanāk sagaidīt kamēr tā atdziest?

Es atkal noraustījos kā šis vecais automobiļa dzinējs kuru nu jau nekādu cerību iedarbināt, kur nu vēl ar to kur aizbraukt.

- Protams, ja Jūs neiebilstat.

Atkārtoja bārmenis.

- Nē, droši.

Es knapi izdvesu vairs nezinādams ko teikt.

- Vai zināt? Cilvēki dažkārt jūtas neērti, bet tā jau tikai garda, auksta kafija, un ja mēs te sēžam un plāpājam, neliesi tak ārā labu mantu!

- Es saprotu Jūs, protams..

Nu jau kaut cik atguvis runas spējas es turpināju. Pēkšņi šis vienuļais bārmenis man likās kā labs draugs ar kuru te varētu tērzēt dienām ilgi malkojot aukstu vai karstu, vai pa lielam vienalga kādu kafiju. Viņš padzērās un turpināja.

- Daudziem ir jautājumu par satura rādītāju. Šeit grāmatā tādu nav. Nākas izvēlēties pēc saraksta no tā ko esi izlasījis. Vienkārši skatieties to, kas Jums interesē un pasūtiet, to visu Jūs saņemsit.

- Es tā arī sapratu. Vai varbūt ir kāds zīmulītis un papīra lapiņa ko varu Tev, es atvainojos, Jums lūgt?

- Droši, droši, varam pāriet uz "Tu". Mēs te esam vienkārši ļaudis. Bet zīmulīša nav. Noteikumos ir rakstīts, ka neko nedrīkst pierakstīt. Līdz ar to, ja vēlies kaut ko no šeit rakstītā, Tev tas jāpatar savā galvā.

Es ātri apķēros un nesamulsdams turpināju.

- Ļoti veca grāmata..

- Jā, tā ir ļoti veca grāmata, tāpēc ne viss rakstītais ir pieejams, kā piemēram, “velveta bikses”, tās vairs nevar dabūt, jāšuj pašam, bet ja palasīsi tālāk, Tu tur atradīsi arī džinsu bikses, ir arī dizaineru darinātas, tāpēc nemaz nav daudz sliktākas par velvetu.

- Es saprotu, protams, ņemšu vērā.

- Vēl par aizlipušajām pirmajām lapaspusēm citi ir jautājuši. Tur tikai tādi dzejiski vārdi. Piedāvājums sākas no “Ādas mētelis”, bet vai tas Tev vajadzīgs, ar tādu mūsdienās reti staigā, varbūt vienīgi gleznotājiem tāds piestāvētu.

Viņš atkal iedzēra manu rīta kafiju vērodams krūzes dibenā nostājušos biezumus.

- Vai zini ko es domāju?

Viņš turpināja nesagaidot manu atbildi.

- Dīvaini ir tas, ka visgaršīgākās kafijas ir tās ko neviens nedzer, bet labi, tā varbūt tikai mana vājība, esmu auksto kafiju cienītājs.

- Varbūt tāpēc, ka ļaudīm tieši tāpat kā Tev, nav laika sagaidīt kamēr kafija atdziest, varbūt tāpēc, ka auksta ir pusizdzerta un tas šķiet nepieņemami, varbūt tāpēc, ka...

Man vairs nebija ko teikt.

- Jā, varbūt.

Negaidot manu nākamo “varbūt tāpēc”, bārmenis piekrītoši iestarpināja.

- Nu tā... vai vēl kas Jums jautājams?

- Nēē, pateicos.

Es gari nostiepu.

- Tad labi, tad nu Tu turpini, bet es došis, daudz darāmā šodien.

Viņš piecēlās, tik pat klusi kā atbīdījis, piebīdīja atpakaļ krēslu, un devās pie bāra rosīties.

Es pēkšņi atcerējos par piegādes laikiem, bet negribēdams lieki kavēt bārmēni, atlaidu šo jautājumu. Jāturpina lasīt.

“Divvietīgs sporta auto ar suni - 5 gadi.” Divvietīgs sporta auto? Bet kāpēc suns? Tas nāk komplektā vai kā? Komplekti tiešām bija pielasīti, varētu teikt, īpaši. Ar suni! Bet kāpēc ne ar kaķi vai papagaili? Par papagaili vēl skaidrs, tas varētu aizlidot, bet suns jau arī varētu aizskriet. Papagailim tad vajadzīgs būrītis, bet sunim siksnīņa, kaut gan siksnīņa te nebija minēta. Labi, lai iet sporta auto ar suni, iespējams suns ir pieradināts, bet ja nav, gan pats to pieradināšu.

Mēģinādams atcerēties es sāku likt rindā to ko vēlos. Sanāca vesels saraksts. Gan pulkstenis, gan dizainera bikses, gan visādi sīkumi un ne sīkumi. Arī māju ar 20 gadu uzbūvēšanas laiku piefiksēju. Tā gan varētu būt grezna pils. Tā es turpināju šķirstīt grāmatu šurpu, turpu, ar acīm pārskrienot rindas, rindkopas, nodaļas. Lietu un komplektu te tiešām bija jūra. Visjautrākais man šķita, ka vienā lapas pusē es atradu arī papagaili ar palmu dārzu komplektā. To arī droši vien, ka ņemšu. Sāka skanēt klusa mūzika. Papagailis ar sunīti un palmu dārzu. Laikam bārmēnis bija ieslēdzis patafonu. Bikses dizainera 3 gab. Josta ādas ar metāla aizdari un adīta cepure ziemai. Man jau apnika, bet te tiešām bija daudz kas. Noskanēja durvju zvaniņš, kāds laikam vēl nāca pēc debešķīgās kafijas. Laiks, laiks, jāturpina lasīt. Cik ir laiks, es nezināju, bet ārā gaišs, koši mirdzēja zeltainā saule. Varētu drīz būt pusdienlaiks. Josta, katafalks, nu gan, kam vajadzīgs katafalks. To nevajag. Helikopteris, jahta... tos arī pifiksēju.

Pagaidi, stop. Helikopteris? Tieši tā stāv rakstīts uz nodzeltējušajām lapām “Helikopteris, 6 vietīgs - 36 gadi.” Es skatījos un brīnījos. Nepietiek ar sporta auto ar suni, bet te helikopteris 36 gadu vecs, vai? Kas tas tāds? Uz nodzeltējušajām simtgadīgām lapām?

Es atrāvos no grāmatas gandrīz vai atgrūzdams to nosviedu sev pretīm uz galda tā, ka Ķīnas meistardarbs nodrebēdams uz tā rozēm izgreznotās apakštasītes nospēlēja Šūberta nepabeigto simfoniju si minorā. Vispār, kāpēc Šūberts to nepabeidza? Bet tam šobrīd nav nozīmes. Kas tas viss tāds te ir? Kam man tas patiesībā vajadzīgs? Kaut kāds helikopters ar papagaili. Papagaiļi paši var lidot! Vai tāpēc es uz šejieni esmu nācis? Tāpēc, lai lidinātos apkārt kā tāda kamene un vēl pie tam ar runājošu putnu uz pleca?

Es pavēros apkārt. Saule laistījās dienvidu plašās telpas piepildīdama ar zeltītas nokrāsas aromātu. Pārējie galdiņi šķita kā atdzīvojušies gaidot savus viesus, kafijas biedrus, lai klusi, nemanāmi piedalītos to sarunās un savu seno kokgrebumu musturos iegaumētu katru vārdu, kas pie tiem būtu izteikti, vai čukstus, vai skaļā balsī, iespējams, pat domās nodomāti un ja atrastos kāds lietpratējs, tie varētu viņam pastāstīt visu, kas šeit jebkad ir noticis. Burtojot šīs senās lapaspuses telpas ēnainajā nostūrī, biju palaidis garām šo burvīgo noskaņu. Bārmenis nebija manāms, acīm redzot, kur izgājis. Bet sajūtas klusi čukstēja, “Es neesmu viens”. Telpas gaišajā pusē, pie līdzīga galdiņa kā man, sēdēja eņģelis. Jā, tas bija īsts eņģelis, protams bez spārnēm, jo kam īstam eņģelim spārnus, vai tad tas tāpat nevarētu lidot? Toties, ja eņģelim nav spārnu, kā to lai atšķir no ne eņģeļa? Visticamāk, ka spārnus bija piedomājuši cilvēki, tieši tā paša iemesla pēc, lai tos varētu atšķirt no ne eņģeļiem. Šis eņģelis bija sieviešu kārtas, baltos pusgaros cimdos, maigi rozā krāsas lūpām, zeltainiem matiem un... viņa bija viss, viss es domāju, viss, tas ir viss ko vien vīrietis manā vecumā var vēlēties, vai patiesībā, jebkurā vecumā. Likās, pasaule pavērusies kā tāda arbūza miza, ļaujot aiz tās robežām saskatīt to, kas parasti ir slēpts. Es aizmirsu gan par savu dievišķo kafiju, kas nu jau atkal atdzisusi tur pat uz galdiņa kaut kur atradās, gan par biezo grāmatu ar papagaili un helikopteri, gan par savām pusdienām kuras nevarēju atļauties. Liekas, laiks bija apstājies pavisam, vai arī lēni, kā tabakas dūmi gaisā, virpuļoja turpat uz vietas. Varēja skaitīt sekundes, uz katru noskaitot kādu dzejolīti. Vienīgā četrinde ko šobrīd atceros, bija no kāda eposa. Savā laikā biju no galvas visu iemācījies, bet nu varēju tikai šo četrindi skaitīt turpu, šurpu.

Eņģelis, eņģelis, tas bija viss, kas man galvā darījās. Un šie tabakas dūmi. Tabaka, jā, cigārs ko solīja bārmenis, tas bija tas, kas šobrīd lieti noderētu. Dūmi vienmēr izklīdina prāta miglu, vai atkal tieši apmiglo to, bet vai tas nav viens un tas pats. Rezultāts vienmēr bija līdzīgs. Tiem bija vienreizēja spēja savērpēt realitāti kas ap tiem, ļaujot ienirt īpaša brīža svētku sajūtās. Cigārs vai pīpe, šarms un miers vienlaicīgi. Vajag bārmeni! Cenšoties izlikties mierīgs, ieturot mazliet vienaldzīgo un bravūrīgo toni, kurš neviļus, skaļi “noliekot” biezo grāmau, bija dzirdams teju otrajā stāvā, es pārmetu kāju pār kāju un lūkojos uz bāra pusi. Bārmeņa nebija. Uztraukumu nedrīkstēja izrādīt, bet vajadzēja rīkoties. Kokaina sēdēšana tikai izniekotu laiku un pie biežā lapu sējuma arī atgriezties bez cigāra nebūtu pareizi, ja reiz es to tik demonstratīvi biju “novietojis” uz galda, bet pareiza darbība nelika sevi manīt. Es viegli pārlaidu acu skatienu pāri visai telpai, izlikdamies, ka meklēju tur pazudušo bārmeni. Manas acis apstājās pie eņģeļa baltajos cimdos un baltajā, puķēm rotātajā cepurē. Eņģelis turpināja lasīt kaut ko, uz kādas kartītes, nelikdamies par mani ne zinis. Arī bārmenis, protams zālē nebija. Es atlaidos krēslā un sāku kaut ko krāmēties savās žaketes kabatās. Nezinu vai ko meklēju, bet nevīžīgi pārmeklēdams tās visas, es uzgāju mazu, aprakstītu lapiņu. Nav ne jausmas kā tā

tur bija nokļuvusi. To izņemdams, it kā kaut ko vitāli svarīgu, virpināju savos pirkstos un ik pa brīdim uzmetu tai skatienu. Tur bija ar roku rakstīts “Glezošanas vakars mīlētājiem sestdienās” bez nekādiem citiem paskaidrojumiem, otra puse bija apzīmēta ar dažādiem zīmējumu, vai precīzāk teikt, puķīšu fragmentiem. Uzmanīgi appētīdams mazo, mistisko lapiņu, iebāzu to atpakaļ kabatā. Kaut kas bija jādara, bet prātā nenāca neviena doma. Vēlreiz pavēros uz eņģeļa pusi. Viņa viegli šūpināja kāju ar mazo, melno augstpapēža kurpīti, kas ieskāva tās noslēpumainos pirkstiņus, ko redzēt bija tiesīgs tikai vasaras zālājs vai mežā ieskautais upes smilšainais krasts. Bārmenis, bārmenis. Kāpēc viņš nav tad, kad tas ir visvairāk vajadzīgs. Iespējas man nebija daudz. Ņemt grāmatu un turpināt lasīt, tas šobrīd būtu pavisam lieki, gaidīt bārmeni atnākam, muļķīgi, un viens Dievs vien zin, kad tas ierastos, uzrunāt eņģeli, bet par ko? Jautāt par bārmeni vai izteikt kādu komplimentu? Nē, par bārmeni jautāt būtu gaužām nevietā, jo no tā sākot sarunu, nekas vairāk par lietišķu plāpāšanu..

- Cienīts kungs! Vai jums gadījumā sērkociņi neatrastos?

Es sarāvos kā pienene, kas naktī visu savu dzelteno spožumu paslēpj zaļajā zieda ietvarā, kad acīm paliek redzams tikai augšējais pušķītis. Tieši tāpat arī notika ar mani. Liekas, no malas nu varēja redzēt tikai manu matu cekulu. Es biju pazudis savā zaļganbrūni strīpainajā žaketītē, kura ar visu mani bija vēl aizslēpusies aiz krēsla rokas balstiem, kas bija paredzēti citam nolūkam, piemēram ērtam elkoņu atbalstam turot rokās Ķīnas porcelāna mākslas darbu vai kādu greznu pīpes kātu. Es mazliet sāniski pavēros uz eņģeļa pusi.

- Cienīts kungs, vai jums sērkociņi neatrastos? Es laikam būšu savus mājās atstājusi un bārmenis arī kaut kur devies.

Ak Dievs... paldies Dievam, viņa man atstāja iespēju ieminoties par bārmeni, jo ja to nebūtu pieminējusi, ar manīm būtu cauri. Sērkociņu man, protams, nebija, bet nu radās iespēja iet meklēt bārmeni un sagādāt viņai sērkociņus. Es pagriezos, piecēlos kājās un mazliet paklanīdamies atteicu:

- Milēdi,

Ieturēdams pieklājīgu pauzi es turpināju.

- Bārmenis šķietami, būs kur izgājis. Ļausiet, būšu pagodināts lūkot pēc tā. Ļoti

iespējams, viņš būs aizgājis uz cigāru zāli.

Kāpēc es minēju “cigāru zāli”, nu kāpēc tas bija vajadzīgs. Ne es zināju kur tāda atrodas, ne to, vai tādas vispār te ir. Varbūt cigāri sarindoti tikai mazā skapītī kādā no blakus esošajām telpām. Eņģelis maigi pasmaidīja un turpināja.

- Ja Jūs uzstājat!

Bija jāšper soļi uz kādu no pusēm. Ziemeļi, Dienvidi vai Dienvidi, Ziemeļi, kāda starpība kā tos sauc. Nosaukumus var mainīt kaut katru dienu, bet uz kuru pusi nu, lai iet? Manas brūnās ādas, jau pavalkātās kurpes, kaut šīs man bija pašas labākās, vēl joprojām stingri bija saaugušas kopā ar zilgano paklāju. Ceļi trīcēja, bija jāšper solis. Galvenais neaizķerties aiz kaut kā vai nepaklupt. Tas būtu fiasko. Ar spēku atraudams kāju no paklāja virsmas, it kā izvilktams to no kāda purva dūņām, es lēnā, pārspīlēti lēnā un samocītā gaitā mēģināju doties uz bāra pusi.

CHARAPTER II

Ceļš līdz bāra letei, kas atradās ne tālāk kā kādas 20 pēdas, man šķita kā pārgājiens veselas dienas garumā. Soli aiz soļa es liku piedomādams, kas vairāk līdzinājās kājas pielikšanai sev priekšā, lai nenokristu. Cik ļoti bija mainījušās manas vērtības. Ja gadu atpakaļ es būtu visu atdevis par dzīvoklīti pilsētas centrā, kas tā arī palika kā nepiepildīts sapnis, vai augstskolas diplomu, ko tā arī nebiju ieguvis, iespējams sava slinkuma dēļ, iespējams, iespējams, jo tur mācītais, pēc 3 solā pavadītajiem gadiem, šķita man pilnīgi nepiemērots, ja nu vienīgi atklāsme, kas klusām mani sasniedza par to, ka pasniedzējs, tik pat labi, augstākās matemātikas vietā studentiem veselu sezonu varētu stāstīt, par slēpju pulēšanas veidiem, un auditorija būtu pārpildīta, tikai tā viena iemesla pēc, lai pēc tam varētu dižoties ar slidenākajām slēpēm uz tuvākā kalna, kaut reālai slēpošanai ar to nebūtu nekāda sakara. Tad nu šobrīd, es visu to pēc kā biju tiecies, un kompletā vēl pieliekot visu to, kas man piederēja, izņemot runas spējas, kuras nu jau, šķiet, biju zaudējis, būtu gatavs iemainīt pret vienu, vienīgu sērkokociņu kastīti. Kā var tā būt, ka vislētākā lieta, ko vispār kioskā var nopirkt, nu ir kļuvusi par visdārgāko lietu manā pasaulē. Godīgi sakot, pietiktu pat ar pusi kastītes vai vispār ar dažiem koka sprungulišiem, aplipinātiem sēra mērcē. Tas man likās vēl amizantāk par seno grāmatu, par bārmeni un par Ķīnas porcelāna krūzīti ar tajā nu jau sen atdzisušo ekspreso kafijas pārpalikumu. Patiesībā, no tā brīnuma es biju nogaršojis labi ja vienu gramu, bet vairs mani tas neinteresēja.

Beidzot biju kaut kādiem, Dievam vien zināmiem ceļiem, nokļuvis līdz bāra letei. Letes melnozola virsma sevī slēpa sena mākslinieka noskaņas gravējumu. Manu roku pirksti pieķērās tā malai, it kā, lai noturētu mani vertikāli, ja gadījumā apreibtu galva, iespējams, lai sataustītu kaut ko, kas dotu kaut mazāko cerību par to, ka es vēl esmu dzīvs. Dzīvs es laikam tomēr biju, kaut arī neko vairāk par smalku kaldi iegrebtajām iedobēm senajā kokā es šobrīd nespēju aptvert. Desmit tūkstošu gadu... man vajag sērkokociņus... šādas letes mēdz stāvēt pat desmit tūkstošu gadu un nekas tām nenotiek. Galvā, kā kokteili, nesakarīgi mainoties vietām, jaucās visādas domas. Eņģelis, kāpēc eņģelim nebija sērkokociņu un ko viņa ar tiem darīs, vai varbūt tas bija tikai ieganst, lai ar mani sapazītos? Tam gan bija grūti noticēt. Kāpēc, lai eņģelis gribētu sapazīties ar tādu vīru kā es. Žakete, ko bija darinājis mans vectēvs, gan bija kārtīgi nošūta, bet audums neapšaubāmi panēsāts. Un kreklis, man kreklis vairāk atgādināja siltumnīcas seģeni, lai naktī tur augošie tomāti nenosaltu. Tā nu es sajutos pavisam nesaprotami. Grozot galvu, pa labi un pa kreisi, es

meklēju pazudušo bārmeni. Muļķīgi bija cerēt to te tagad atrast. Iespējams, viņš būs sev pagatavojis kafiju un aizgājis kur pastaigāties, kamēr tā atdziest, bet bārmeni parasti tā nedara. Ja nu kāds viesis iegrieztos, un tā arī bija, tikai šoreiz tas pat nebija viesis, tas bija īsts eņģelis. Kafijas krūzītes, glāzes, karotītes, vēl visādi sīkumi, bet sērkokociņus nekur nemanīju. Ja vēl tie tur būtu, varētu paņemt un pēcāk atvainoties paskaidrojot, ka dāma lūdza sērkokociņus un par cik bārmenis nebija, es atļāvos tos aizņemt. Ko darīt? Kā rīkoties? Es pagriezos pret zāli, lai vēlreiz pārlicinātos par to, ka nesapņoju un eņģelis ir reāls. Viņa turpat sēdēja šūpodama kāju pār kāju. Šī vieta telpā bija vispārredzamākā. No bāra letes puses varēja redzēt katru telpas nostūrīti, katru kaktiņu, tā, it kā es būtu uzkāpis uz skatuves un lūkotos ļaužu pārpilnās koncertzāles velvēs. Tas mani mazliet nomierināja un aizkustināja vienlaikus, liekot sajusties kaut mazliet, bet pārlicinātām par sevi. Sen pagātnē biju kāpis uz pilnu ļaužu apmeklētās koncertzāles lielās skatuves. Tās sajūtas sasilda. Tās sajūtas paceļ pāri visam, bet nu, “manā koncertzālē” atradās tikai viens klausītājs kurš atsvēra visu tūkstoti, smokingos un vakarkleitās tērpto, ordeņiem un tituliem bagāto, karalisko ģimeņu loku. Un nu, šis mans pats vērtīgākais klausītājs gaidīja no manis visvienkāršāko izgudrojumu uz pasaules, sērkokociņu kastīti, kuru te bija tik pat kā neiespējami dabūt.

Tā stāvot un atceroties pagātni, es atminējos kaut kur sen dzirdētus vārdus: “Nav svarīgi kas Tu esi, svarīgi ir kāds Tu esi.” Protams, es varētu iet lūkot, kaut kur iekšelpās, pēc bārmeņa, bet es varu arī šo bezsērkokociņu situāciju izmantot kavēdams lēdijas laiku. Kad dzīvē biju centies risināt sarežģītas situācijas un mainīt tās, rezultāts bieži bija man nepieņemams, tāpēc šoreiz rīkošos savādāk. Izmantošu savu iespēju. Tā vēl brīdi stāvēdams un lūkodamies ik pa brīdim tad tukšajā zālē, tad uz eņģeli, es drošiem soļiem devos atpakaļ pie lēdijas, un gluži, kā pupas bērdams, norunāju savu sakāmo.

- Miledi, bārmeņa, izskatās tuvumā tiešām nav un arī pie bāra es neatradu sērkokociņus, ja Jūs ļaisiet, es būšu pagodināts pakavēt jūsu laiku ar sarunām līz atgriezīsies bārmenis.

Eņģelis uz mani vērīgi paskatījās un klusā, samtainā balsī jautāja

- Jūs arī esat šeit nācis pēc senās grāmatas?

- Jā, bet to šķirstot es neatradu neko sev piemērotu. Tur tikai kaut kādi, nevienam nevajadzīgi komplekti ar mistiskiem piegādes laikiem. Tāpēc nolēmu, neko no piedāvātā

neizmanto.

Enģelis pasmaidīja un ar vieglu rokas kustību norāīja uz krēslu sev pretīm.

- Sēdieties, kungs, es būšu priecīga sarunai.

Es sajutos galīgi kā ne savā laivā iekāpdams un nezin kāpēc, turpināju par šo pašu grāmatu.

- Vai zināt ko es tajā grāmatā atradu? Tur komplektos bija papagailis un helikopteri. Tas man likās nesaprotami jo grāmata izskatās vairākus simtu gadu veca, bet helikopterus izgudroja tikai pagājušajā gadsimtā...

Beidzot biju atguvis savas runas spējas un vārdi paši no sevis meklēja vien iespēju izlauzties uz āru.

- Tie nav piegādes laiki

Klusā balsī enģelis turpināja.

Mazliet samulsis es skatījos šim skaistajam brīnumam tieši acīs. Tās spulgoja neaptveramās varavīksnes krāsās atgādinādamas man rīta rāsas smalkos pilienus koši zaļajā zālājā.

Pēc neilga laika viņa turpināja:

- Tas ir laiks, kas Tev jāpavada bāra otrajā pusē, ja izvēlies kādu no precēm. Citai lietai dienas, citai gadi, citai gadu simti.

- Bet cilvēki tik ilgi nedzīvo!

- Tam nav nozīmes.

Šie simti gadu atpakaļceļa man lika nodrebēt. Vai tiešām cilvēki tik ilgi mēdz dzīvot?

- Vai zināt? Kad stāvēju pie bāra letes meklēdams sērkokoņus, es domās biju iegājis aiz durvīm, lai atrastu bārmeni.

- Es zinu. Jūs domās gājāt savu šaubu dēļ, ka nevarat man atteikt, iespējams, ka intrigas vadīts, bet labi, ka laikus atgriezāties. Ja tā nebūtu, atpakaļ tikt būtu grūti.
- Es domās satiku bārmeni..
- Vai tajā pusē kaut ko no viņa pieņēmat?
- Nē.
- Paldies Dievam.. Tas, kas šajā pusē, tas no viņa par brīvu, tas kas otrajā pusē, par to jāmaksā liela cena.
- Ar laiku?
- Jā, ar laiku. Ja kaut savās domās ko būtu paņēmuši, pat ja tie būtu tikai sērkokociņi, atpakaļ jums nāktos ilgi nākt.

“Pat ja tā būtu tikai sērkokociņu kastīte, kas maksātu 10 sekundes, kāpēc tad būtu grūti tikt atpakaļ? Vai varbūt otrajā bāra pusē arī ir daudz dažādu nevajadzīgu piedāvājumu grāmata?” es klusībā pie sevis nodomāju.

Enģelis atkal pasmaidīdams pavērās uz bāra pusi.

- Jums šobrīd jāiet. Atgriezieties pie grāmatas, kamēr bārmenis nav atnācis. Vēlāk aprunāsimies. Es arī šeit būšu līdz vakaram. Ejiet...!

Es klusām piecēlos, piebīdīju tuvāk pie galda krēslu un devos atpakaļ pie sava galdiņa.

Es sēdēju. Dīvaini. Tas viss nu bija vairāk kā dīvaini. Likās, pēdējie notikumi aizritēja vairāku stundu garumā, bet nu šķita, ka tas nekad nav noticis. Enģelis turpat sēdēja šūpinādams kāju pār kāju un vēl joprojām kaut ko pētīja kādā kartītē. Es novērsos. Platafons arī bija beidzis spēlēt savu melodiju adatai bezpersoniski riņķodamai pa vinila plates ārējo malu. Vienīgi sprakšķi atgādināja to, ka brīdī iepriekš te ir spēlējusi mūzika. Dīvaini, dīvaini un vēlreiz dīvaini. Tas bija vienīgais, kas man vispār šodien vēl nāca prātā. Es lēnām paņēmu biezo lapaspušu sējumu, kas klusi stāvēja uz galda un atvēru to kādā lapaspusē. “Kafeterijas valdnieks – 5 labumi.” Ko??? Kas tas tāds? Es sasprindzinot savu redzi centos saprast tā nozīmi. Laiks nu bija pazudis, bet tā vietā parādījušies kaut kādi labumi. “Kinoteātra šefs -12 labumi.” Kurš šo visu ir izdomājis? Durvīm noklaudzot telpā ienāca bārmenis plaši smaidīdams. Tas ne mirkli nekavēdamies devās tieši pie

eņģeļa un paklanīdamies uz galda novietoja apzeltītu sērkokciņu etviju un sudraba pelnu trauku.

- Vai kā vēl varu Jums pakalpot?

Acis nolaidis un gandrīz vai 90 grādu leņķī saliecies tas jautāja dāmai?

- Šobrī nē, pateicos Jums.

Bārmenis vēlreiz paklanīdamies, mani vispār neievērodams, devās uz bāra letes pusi.

Centos pievērsties grāmatai, bet manu prātu aizņēma tikai šis neparastais eņģelis. Bija jāpievērsas grāmatai un tad, kad pienāks īstais brīdis, eņģelis man noteikti dos ziņu. Es vairs nešaubījos. Tas tik tiešām bija īsts eņģelis. Kas zin, varbū kādu dienu mēs kopā... nē, tā bija tiešām pārdoša doma, kāpēc, lai eņģelis ar mani kaut kur ietu. Kas es tāds esmu, lai, kas es esmu, lai...

Es biju atmetis visus lietu komplektus, bet nu, biju uzgājis lapaspusi ar daudz ko interesantāku. Ja nu turpinot lasīt es tiešām atrodu sev ko miemērotu? Es turpināju lasīt. "Operas galvenais vadītājs – 24 labumi," "Dzīvnieku patversmes īpašnieks – 2 labumi." Piedāvājumu tiešām bija daudz, bet īsti arī neviens neuzrunāja. Kam eņģelim ir vajadzīgs operas vadītājs? Cik daudz šādu vadītāju pasaulē, kas labprāt būu kopā ar šo eņģeli. Nekas no šī tiešām nevarētu likt eņģelim bū kopā ar mani. Vai tiešām šajā grāmatā nav nekas adekvāts? "Valsts vadonis – 700 labumi." Arī šis protams būtu interesanti, bet eņģelim vadītāji nu noteikti nav vajadzīgi, kaut arī tie būtu kontinentālie. "Dievs – visi labumi". Es apstājos lasīt. Biezā grāmata šķiet palika šādi man klēpī vismaz padsmīt minūtes. Ko tas nozīmē? Es varu izvēlēties kļūt par Dievu un man būs visi labumi? Tas nozīmē, ka man piederēs viss? Nē, nu tas bija daudz par daudz man šai dienai. Galvā turpināja skanēt vārds "Dievs". Nolikdams klusām šo dīvaino sējumu uz galda, es ar rokām aizsedzu sev acis. Tās, pēc ilgās lasīšanas un šīs dienas notikumu spriedzes, sūrstēja. Nogurums mātās virsū neļaudams vairs atšķirt baltu no melna. "Vai eņģelis dzīvos ar Dievu?" es pēkšņi nodomāju. Ja es kļūšu par Dievu un man būs visi labumi... bet kaut kas nelikās man galvā kopā. Dievam ir visi labumi un ne par ko nav jāmaksā, bet kafeterijas vadītājam jāmaksā ar 5 labumiem? Tas arī likās neloģiski. Tātad, tā ir alga ko Tu vari saņemt esot par kādu no šiem vadītājiem. Un arī eņģelis man minēja, ka visu ko bārmenis šeit pienes, tas viss ir par brīvu. Vai tiešām es būšu atrisinājis šīs vietas noslēpumu un es varētu kļūt par Dievu? Atliek tikai apjautāties bārmenim un viss darīts. Tai pat mirklī, paceldams galvu es

pamanīju bārmeni stāvam pie mana galdiņa. Viņš plaši smaidīja turot rokās atvērtu lakota sarkankoka kasti ar smalku, bet garu, vairāk paresnam zīmulim līzīgu, melnibrūnā krāsā satītu cigāru.

- Vai vēlies nogaršot? Tas par brīvu no iesādes! Pats labākais no Kubas!
Nu es atcerējos, ka dienas pirmajā pusē viņš minēja kaut ko par cigāru.

- Paldies, piesēdiet, būšu pagodināts.

Es klusām noteicu. Mirkliis dūmu baudas un atpūta šajā dienas vidū man bija nepieciešama.

Bārmenis turpināja:

- Vai zini? Šie cigāri ir tīti ne ar rokām, kā to parasti mēdz darī, bet ar pirkstiem, jo šīs īpašās tabakas lapas ir ļoti smalcinātas. To izmērs nepārsniedz rožu ziedlapas, tāpēc cigāri tik smalki darināti. Pati tabaka audzēta pēc visnenākajām un labākajām tradīcijām no mežonīgās šķirnes. Tās lapas sevī nes visdažādāko koku un augu...

Bārmenis turpināja runāt, bet es viņā vairs neklausījos. Nevis tāpēc, ka bija neinteresanti, tieši pretēji, šādu stāstu dzirdēt vien bija kas īpašs, bet tādēļ, ka vienkārši nebiju vairs spējīgs.

- ...un to īpašības ir neatkārtojamas katrā unikālajā eksemplārā.

Viņš klusām pabeidza.

Man galvā turpināja griezties viena un tā pati doma "Vai es varu būt Dievs?" un tai pretī kā caur jūras dzēlmes klusumu manā sirdī sāka raisīties vēl interesantāka doma. Dievs ir radījis visu, tai skaitā eņģelus. Dievs ir radījis visu, tai skaitā eņģelus... Ja es kļūtu par Dievu, tad sanāktu, ka es būtu radījis šo skaisto būti, šo vienreizējo eņģeli un ja tā tas būtu, vai viņa man vispār būtu vajadzīga un vai es viņu gribētu? Jā, es būtu ieguvis visus labumus kas ir, bet man nebūtu iespēja būt kopā ar šo eņģeli.

- Pateicos par cigāru.

- Lūzu, lūzu!

Atteica bārmenis.

- Baudiet šo dabas brīnumu, tas ir jūsu! Starp citu, vai esat izvēlējies kaut ko no grāmatas?
- Vēl nē..

Es strupi atbildēju.

- Jūs nesteidzieties, vēl laika diezgan. Ja neiebildīsiet, es šoreiz Jums nepiebidrošos, daudz darāmā, varbūt vēlāk vēl aprunāsimies. Vēl kādu kafiju?

- Nē, es pateicos, man vēl ir iepriekšējā, nu gan atdzisusi, bet esmu nolēmis to nobaudīt pēc jūsu ieteikuma, atdzisušu.

Bārmenis pasmaidīja un devās bāra virzienā kaut ko pārkrāmēt. Izskatās, bija piegādāta prece un to vajadzēja izlikt aiz letes novietotajos plauktos.

Es tā vēl kādu laiku sēdēju domādams par visiem labumiem, lietām, tituliem, kas šajā grāmatā bija minēti. Skaidrs bija viens, lietas man vajadzīgas nebija, tās maksāja mistisku laiku, kas man jāpavada kaut kur, nezin kur, darot kaut ko, nezin ko, un arī tituli vajadzīgi man nebija, jo neviens tituls, pat Dieva tituls man nespētu dot to, ko es patiesībā vēlējos. Es vēlējos tikai un vienīgi sarunu ar šo skaisto eņģeli. Es lēnām aizvēru ciet biezo grāmatu un nu vairs neko nedomādams vēroju koku lapas, kas klusi kustējās maigajā pēcpusdienas vējā. "Skaists brīdis," es nodomāju. Varētu būt piemērots, lai iztukšotu īpašo kafijas krūzīti un uzpīpētu šo vienreizējo cigāru, kaut, patiesību sakot, nemaz nebija vēlme to aiztikēt un sērķociņu arī man nebija, būtu atkal jāmeklē bārmenis vai jājautā eņģelim. Paveroties apkārt, es atskārtu, ka bārmenis atkal kaut kur bija izgājis un... pie mana galda jau stāvēja eņģelis. Es atkal, jau nezin kuru reizi šodien, zaudēju savas runas spējas.

- Vai drīkstu piesēst?

Viņa vismaigākajā balsī mani uzrunāja.

Es pielecu kājās kā tāds sienāzis, kurš panikā pamanījis kādu spoku. Nekad nebiju domājis, kāpēc sienāži lec tieši tajā brīdī kad tie izdomā lekt, bet pārējos brīžus tie vienkārši trin savas kājas vienu pret otru, radot cilvēkam nesaprotamas skaņas. Varbūt tie tā sazinās, varbūt ar skaņas palīdzību nolemj, uz kuru pusi tālāk tiem lēkt, to vienīgi Dievs

un paši sienāži zin, bet es par Dievu nolēmu nekļūt, tādēļ, iespējams, šis sienāžu noslēpums arī paliks neatklāts.

- Protams, mīļā!

Man izspruka... "Mīļā?" Ko es pateicu un kapēc? Kāpēc tieši tagad un no kurienes tas vispār, šis vārds nācis? Es šo sievieti redzu pirmo reizi mūžā, ja neskaita tos pāris teikumus kurus pārmijām pirms kādas stundas, varbūt divām, un tad pēkšņi "mīļā..." Es samulsu gan no saviem vārdiem, gan domām, vispār es samulsu no visa, varbūt pats no sevis.

Enģelis maigi pasmaidīja it kā saprotot mani un apsēdās. Es vēl kādu brīdi stāvēju kājās nezinādams ko iesākt, it kā tas zaļais, ļaudīm nesaprotamais sienāzis būtu, laikam apstājoties palicis lecieņā gaisā. Viņa paskatījās uz mani kā no jūras dzelmes ar tik dziļu skatienu, ka ja es šo stāstu rakstītu, es noteikti tagad izpīpētu šo cigāru, bet es šobrīd atrados tepat šajā kafejnīcā vai restorānā, vai vienkārši dīvainā vietā kājās stāvēdams un acis mirkšķinādams. Lēnām, ļoti lēnām, piesardzīgi, itkā baidītos pamodināt apstājušos laiku, es apsēdos uz sava krēsla.

- Es skatos, jums grāmata nemaz neiet pie sirds!

Viņa lēni turpināja paņemot no savas baltās, oranžiem un zaļiem diegiem izšūtās, rokassomiņas garu dāmu pīpi.

Gaiši brūnais pīpes skurstenis bija tik smalki rokām darināts, ka tas vairāk atgādināja miljons gadus vecu akmens skulptūru. Tās garā, dzintara darinātā iemute maigi laistījās saules staru atblāzmā.

- Šajā grāmatā nevaru atrast neko sev piemērotu.

- Vai neiebildīsiet ja uzpīpēšu?

- Protams! Jūsu vēlme pie mana galdiņa ir likums!

Es atkal ar kaut ko izcēlos. Nu, vai tiešām nav iespējams vairs pieklājīgi savirknēt kaut cik situācijai atbilstošus teikumus?

- Arī Jums bārmenis ir atnesis vienu no labākajiem cigāriem!

Viņa klusi turpināja.

- Jā, bet šobrīd kaut kā negribās.

Viņa atkal klusi pasmaidīja aizpīpēdama savu dzintara pīpi.

Viss ko es redzēju, bija viņas lūpas, kuras no manējām šobrīd šķīra tikai dažas pēdas bezgalīgās telpas un viegls sudrabpelēks dūmu mākonītis. Ja man kas piederētu, es visu atdodu, lai šķērsotu šīs divas pēdas, šo bezgalīgo attālumu, lai... lai...

- Vai zināt? Katru reizi, kad esat aizvēris grāmatu un atverat to no jauna, Jūs tajā atrodat ko pavisam citu?

- Tas savādi, bet jā..

Sekoja brīdis klusuma un tad viņa atkal turpināja:

- Visam šajā grāmatā ir sava cena, visam. Iespējams, ka var atrast kaut ko...

Atkal sekoja mirklis klusuma.

- Ja reiz esi šeit nācis, lai nesadusmotu bārmeni Tev kaut kas jāpasūta. Tāpēc izvēlies apdomīgi un ja vari, tad atrod...

Klusuma mirkli šajā apkārtnē šķita jau pašsaprotama lieta.

Viņa vairs neko neteica. Tikai mazi, apaļi dūmu gredzentiņi šķērsoja telpas bezgala plašās velves celdamies arvien augstāk un augstāk, līz sasniegdamas griestus izšķīda nebūtībā. Arī es klusēju. Liekas laiks bija apstājies. Iespējams, tā bija pēdējā reize, kad es redzu šo eņģeli jo man kaut kas obligāti bija jāpasūta un par to jānorēķinās bāra otrajā pusē ar laiku, vai ar labumiem vai sazin vēl ko. Par visu šajā bārā bija jāmaksā, izņemot par to, ko piensesa pats bārmenis. Es sajutu eņģeļa maigo pirkstu pieskārienu savai rokai. Viņa bija novilkusi savu balto cimdu, lai uz mirkli, kaut uz vienu mirkli, kaut tās būtu tikai dažas sekundes, mēs sajustu viens otru.

Viņa piecēlās un neviena vārda neteigdama devās atpakaļ pie sava galdiņa.

Es atvēru grāmatu nu jau trešo reizi. Kā eņģelis jau bija brīdinājis, atverot to es uzgāju pavisam citus ierakstus: “Slavens gleznotājs -790 baudas,” “Zināms mūziķis – 630 baudas,” “Nobela prēmijas laureāts -420 baudas,” un tamlīdzīgi. Par visu bija jāmaksā, par visu bija jāmaksā. Es šķirstīju seno sējumu nevarēdams atrast neko no tā, ko pasūtīt. Iespējams, kā eņģelis bija minējis, šajā grāmatā tomēr bija kaut kas, kas bija bez šīs neadekvāti lielās maksas. Iespējams, bet kā to atrast. Visādi bezjēdzīgi komplekti, lietas, preces, mantas, diplomu, titulu, posteņi, viss ko vien apjukusi sirds varētu vēlēties, bet te nebija nekā ko es varētu sev izvēlēties. Nekā. Šādi šķirstīju grāmatu jau vairākas stundas. Biju izdzēris visu savu atdzisušo kafiju un noguris līdz nemaņai. Pulkstens nosita 9 vakarā.

Man no grāmatā minētā nevajadzēja pilnīgi neko. Bet, kā dāma bija teikusi, vajadzēja veikt pasūtījumu, lai nesadusmotu bārmeni. Ko darīt? Es lēnām vēlreiz atvēru grāmatas sākumu un kā nu tas nebija, pirmās lapaspuses kuras sākumā bija aizlipušas, viegli atdalījās viena no otras. Iespējams, ka no istabas siltuma, iespējams, ka no biežās šķirstīšanas, bet tās nu beidzot padevās maniem pirkstiem.

Pašā pirmajā lapaspusē stāvēja maziem burtiem ierakstīts: “Dzīves iespēju grāmata”. To jau es biju nojautis, ka šī nav parasta grāmata un vieta kurā es atrados, vēl neparastāka. Nākamās lapaspuses augšējā daļā bija ierakstīs dzejolītis:

“Tu, kas esi sevis cienīgs
Tu, kas viens pats ceļos ej
Neredzēt Tev saules rietu
To, kas mieru nesīs Tev
Bet ja rodi savās gaitās
Sirdi mīļu to, kas kvēl
Tad Tev jaunu zemi atklāt
Jaunas saules izrotāt..”

Kārtējais brīnums šajā vakara stundā. Eņģelim bija taisnība. Es atradu šeit to ko tiešām biju meklējis. Man neko nevajadzēja no grāmatas un es jau izdomāju, ka pasūtīšu sērkokciņus, jo tā varētu būt vislētākā lieta, un, iespējams, ka par to nekas nebūtu jāmaksā un bārmenis mani atlaistu. Tā tas vienā versijā arī bija, bet tā mani tomēr neapmierināja.

- Tu tomēr nolēmi mainīt savu pasūtījumu?

Pie mana galdiņa atkal bija pienācis eņģelis.

- Jā. Es sākotnēji, domāju, ka esmu atradis izeju pasūtot sērkociņus jo tā ir prece, kas ir vislētākā uz pasaules un iespējams, ka arī šeit tāda ir.

- Ir!

Atbildēja eņģelis.

- Ir, bet tā nav pareizā izvēle.

- Vai es varu mainīt tos nieka sērkociņus pret to, ko patiesi vēlos?

- Jā, vēl vari. Līdz Zelta gaismai Tu to vari.

- Vai drīkstu jautāt Jums 1 lietu, miledi?

- Jā, jautājiet!

- Kāpēc Jūs, tik skaista būtne, visskaistākā ko manas acis ir dzīvē redzējušas, šeit atrodaties viena pati?

Viņa uzmanīgi vērās man tieši acīs.

- Es vēlētos šeit nesēdēt viena.

- Vai tas ir kādi saistīts ar šo grāmatu?

- Gan jā, gan nē, tas ir saistīts ar daudz ko.

Tagad es apklusu un nezināju ko teikt.

- Jums ir pienācis laiks izdarīt pasūtījumu.

Eņģelis piecēlās un atkal devās pie sava galdiņa.

Es klusām aizvēru grāmatas vākus un ar cieņu to novietoju savā priekšā. Atlaizdamies krēslā, aizvēru acis, Likās, man galvā viss ir samaisījies kā tādā augļu kokteilī kur vairs nevar atšķirt banānu no apelsīna un otrādāk. Palikusi tikai garša. Tai pat laikā, šī kokteiļa garša manā prātā raisīja skaidrību par notiekošo. Es zināju ko es vēlos, bet man nebija nekādas jausmas vai to vēlas arī eņģelis.

Jau pēc brīža manā priekšā plaši smaidīdams stāvēja bārmenis.

- Ser? Vai esat izdarījis izvēli ko pasūtīsiet?

- Jā.

Es tam stingri un pārlicinoši atbildēju.

Bārmenis atraisīja zeltītu pergamenta rulli un no krūšu kabatas paņēma vara krāsā darinātu tušas spalvu, kas vairāk izskatījās pēc kādas senas kolonnas ar kroni galā.

- Esmu gatavs pierakstīt Jūsu pasūtījumu.

Es dziļi ievilku elpu un turpināju.

- Redzat! Tur pie blakus galdiņa sēž dāma. Es pasūtīšu un apmaksāšu to, ko šī dāma vēlēšies.

Klusuma mirkļi sarunās šeit bija kļuvuši par pāšsaprotamu lietu.

- Vai tā ir jūsu izvēle?

- Jā, tā ir mana izvēle.

Es no sarkankoka kastīes, savos pirkstos paņēmu tur stāvošo cigāru un uz brīdi aizvēru acis. Bija kaut uz dažām sekundēm jāatpūšas. Aizpīpēt cigāru es nevarēju jo sērkokociņu man nebija, neiešu jau atkal meklēt bārmeni. Kas tālāk būs, man nebija ne jausmas.

Pēc brīža, uz sava pleca sajutu maigas rokas pieskārienu. Tas bija eņģelis. Visa kafejnīca, visa restorāna telpa laistījās vakarīgajos saules rieta staros. Viņa apsēdās man blakus.

- Vai jūs izvēlējāties?

Es tai klusā balsī jautāju.

- Jā.

Eņģelis atbildēja.

- Tas ir jauki.

- Redzi, arī es šeit pirms kāda laika lasīju šo MENU grāmatu, tikai man tā bija cita grāmata, ar citiem piedāvājumiem.

- Ja?

Es pārsteigts viņai jautāju.

- Jā. Arī es tiku līz pirmajām lapaspusēm un sapratu to. Man bija jāgaida kāds, kurš izdarīs pasūtījumu priekš manis. Tad mainās noteikumi un, un nu es pati nezinu kas tālāk.

Viņa nu jau plaši un sirsnīgi pasmaidīja.

Pie galda pieņāca bārmenis un uz tā novietoja mazu, baltu porcelāna balodīti.

- Tas ir jūsu pasūtījums. Tā ir jūsu brīvība. Jo patiesa mīletība vienmēr ir brīva.

Es savās rokās paņēmu eņģeļa maigos pirkstus, pieliecos tam tuvāk un neko nedomādams noskūpstīju viņu. Viss apkārt esošais gluži kā pēc burvju mājiena, izgaisa. Mēs ar eņģeli sēdējām kādā skaistā vasaras dārzā pie balta galdauta klāta galda. Acu priekšā, saules staros, laistījās jūras viļņainais krasts un aiz tā, bezgalīgs plašums akvamarīna krāsas viļņojošas bezgalības. Putnu balsis sveicināja katru mūsu elpas vilcienu. Vienā pusē

bezglīgā jūra, otrā visa zeme, bet virs galvas, debesis. Šī bija vieta, kur saskārās šīs trīs visuma maģijas. Zeme, Ūdens un Debesis, apvienotas ar ceturto maģiju, ar Mīlestību.

- Mīlā?

Es klusām pajautāju un turpināju:

- Vai Tu zini kur visā šajā ir Ugunss?

- Man ir nojausma, ka es to zinu...

Enģelis plaši pasmaidīja un maigi pieglaudās man tuvu, tuvu klāt...

- Es Tevi mīlu...

Es klusā balsī teicu.

- Es Tevi mīlu...

Enģelis atbildēja.

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch

